

Avizul Comitetului Economic și Social European privind propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital

[COM(2015) 634 final – 2015/0287 (COD)]

și

propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare online și la alte tipuri de contracte de vânzare la distanță de bunuri

[COM(2015) 635 final – 2015/0288 (COD)]

(2016/C 264/07)

Raportor: domnul Jorge PEGADO LIZ

La 18 ianuarie 2016 și 21 ianuarie 2016, în conformitate cu articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Consiliul și, respectiv, Parlamentul European au hotărât să consulte Comitetul Economic și Social European cu privire la

Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital

[COM(2015) 634 final – 2015/0287 (COD)]

și

Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare online și la alte tipuri de contracte de vânzare la distanță de bunuri

[COM(2015) 635 final – 2015/0288 (COD)].

Secțiunea pentru piața unică, producție și consum, însărcinată cu pregătirea lucrărilor Comitetului pe această temă, și-a adoptat avizul la 13 aprilie 2016.

În cea de-a 516-a sesiune plenară, care a avut loc la 27 și 28 aprilie 2016 (ședința din 27 aprilie), Comitetul Economic și Social European a adoptat prezentul aviz cu 146 de voturi pentru, 61 de voturi împotriva și 44 de abțineri.

1. Concluzii și recomandări

1.1. CESE sprijină necesitatea și oportunitatea reglementării unora dintre subiectele prevăzute în comunicarea Comisiei [COM(2015) 633 final], și anume dispozițiile propunerii de directivă privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital.

1.2. În același timp, CESE consideră că alți factori identificați sunt mult mai importanți decât reglementarea drepturilor contractuale din cadrul contractelor de vânzare online a bunurilor corporale mobile și mai decisivi și prioritari pentru obiectivele pe care și le propune Comisia, în vederea creării unei piețe unice digitale, reprezentând totodată obstacole majore pentru dezvoltarea comerțului transfrontalier.

1.3. Cu toate acestea, în ceea ce privește subiectele tratate, CESE nu este de acord cu temeiul juridic invocat de Comisie și propune, în schimb, articolul 169 din TFUE.

1.4. Prin urmare, în principiu, măsurile adoptate trebuie să aibă la bază directive de armonizare minimă, așa cum rezultă din prevederile de la alineatul (2) litera (a) și de la alineatul (4) al articolului menționat și așa cum a convenit, în general, legiuitorul european.

1.5. CESE consideră că reglementarea acestor subiecte prin două directive în locul unui instrument unic nu este acceptabilă decât în măsura în care este urgent și oportun să se reglementeze comercializarea online a conținutului digital.

1.6. Totodată, consideră insuficiente motivele expuse pentru adoptarea opțiunii de armonizare deplină cu obiective specifice, în locul modelelor de contracte, certificate printr-o marcă a UE, de exemplu, sau a unei armonizări minime, în conformitate cu articolul 169 din TFUE.

1.7. În ceea ce privește aspectele reglementate în prezent în mod izolat în propunerea referitoare la contractele de vânzare online a bunurilor corporale mobile, apreciază că ar fi mai corect ca ele să fie reglementate împreună și odată cu revizuirea Directivei 1999/44/CE – din moment ce formează unul dintre capitolele acesteia – în cadrul exercițiului REFIT privind legislația pentru protecția consumatorilor.

1.8. În plus, odată cu propunerea privind vânzarea online de bunuri corporale, Comisia a instituit două sisteme, creând o abordare diferită pentru vânzarea de bunuri online și cea offline, ceea ce este inacceptabil.

1.9. În așteptarea confirmării intenției Comisiei în formatul său actual, CESE formulează o serie de îmbunătățiri ale dispozițiilor din propuneri, în încercarea de a nu reduce drepturile consumatorilor, garantând într-o manieră eficace un nivel ridicat de protecție, astfel cum impune TFUE;

1.10. Aceste recomandări vizează în special reglementarea vânzărilor de conținut digital, pe care o consideră prioritară și referitor la care, din motive pragmatice, acceptă formula propusă de Comisie, și anume armonizarea maximă cu obiective specifice;

1.11. În acest domeniu pot fi evidențiate însă deficiențe de anticipare și erori de reglementare incompatibile cu o armonizare maximă, ceea ce creează dificultăți insurmontabile de transpunere și aplicare în statele membre, pentru soluționarea cărora se formulează o serie de propuneri specifice.

2. Introducere: o comunicare, două propuneri de directivă

2.1. Prin comunicarea care face obiectul prezentului aviz, Comisia face primul pas către implementarea Strategiei privind piața unică digitală ⁽¹⁾ și realizează una dintre măsurile cele mai importante din Programul său de lucru pentru 2015 ⁽²⁾. Propunerea urmărește să asigure „un acces mai bun al consumatorilor și al întreprinderilor la bunuri și servicii online în întreaga Europă” și se compune din următoarele două instrumente juridice:

- (a) o propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital;
- (b) o propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare online și la alte tipuri de contracte de vânzare la distanță de bunuri.

2.2. Conștientă de faptul că, din punct de vedere sistematic, principalele aspecte ale acestor două propuneri sunt strâns legate de Directiva privind vânzarea de bunuri de consum ⁽³⁾, Comisia a subliniat că ele sunt „cât se poate de coerente”. Cu toate acestea, Comisia a explicat că a decis „să adopte două instrumente legislative”, întrucât „specificitatea conținutului digital impune reglementarea mai multor norme în mod diferit decât în cazul bunurilor”, iar „evoluția tehnologică și comercială rapidă a conținutului digital va necesita o revizuire a modului de aplicare a prezentei directive”, inclusiv pentru a justifica incorporarea acestor dispoziții „într-un instrument juridic unic, și anume Directiva privind furnizarea de conținut digital”.

2.3. Prin aceste două propuneri, Comisia vizează atingerea a cinci obiective:

- (a) reducerea costurilor care rezultă din diferențele în materie de drept contractual;
- (b) asigurarea securității juridice pentru întreprinderi;
- (c) stimularea comerțului transfrontalier online în UE;
- (d) reducerea prejudiciilor suferite de consumatori în ceea ce privește conținutul digital defectuos;

⁽¹⁾ Aviz al CESE: JO C 71, 24.2.2016, p. 65.

⁽²⁾ COM(2014) 910 final.

⁽³⁾ JO L 171, 7.7.1999, p. 12.

(e) echilibrul general între interesele consumatorilor și ale întreprinderilor și îmbunătățirea vieții de zi cu zi.

2.4. Comisia consideră că, în ambele cazuri, armonizarea „specifică” reprezintă metoda cea mai adecvată. Trebuie să se realizeze o armonizare deplină a standardelor aplicabile contractelor de furnizare de conținut digital și de vânzare-cumpărare de bunuri online, precum și a drepturilor și obligațiilor părților implicate într-un contract de furnizare de conținut digital și de vânzare-cumpărare de alte bunuri online. Aceste obiective cuprind aproape toate dispozițiile directivei, cu excepția reglementărilor referitoare la formarea profesională, la valabilitatea și la efectele contractelor, inclusiv în ceea ce privește consecințele rezoluțiunii unui contract [articolul 1 alineatul (4) din propunerea de directivă privind vânzarea la distanță], și anumite aspecte ale execuției contractelor.

2.5. Comisia limitează explicit sfera de aplicare la termenii juridici ai contractelor aplicabile relațiilor dintre întreprinderi și consumatori, întrucât, după cum se specifică în evaluarea de impact (p. 23), nu există dovezi care să sugereze că diferențele în ceea ce privește dreptul contractelor împiedică întreprinderile din UE să cumpere online din alte state membre. Recunoaște faptul că IMM-urile, fiind mai vulnerabile, cu o putere de negociere inferioară, se confruntă și ele cu dificultăți legate de dreptul contractelor, în special în ceea ce privește utilizarea de conținut digital. Cu toate acestea, ținând cont în special de pozițiile exprimate de părțile interesate și de statele membre, Comisia a decis să analizeze această chestiune în cadrul altor inițiative anunțate în Strategia privind piața unică digitală.

2.6. În ceea ce privește instrumentul juridic ales, Comisia justifică opțiunea pentru directivă în loc de regulament, pornind de la convingerea că directivele reprezintă instrumente mai adecvate, dat fiind că acordă un grad de libertate statelor membre în ceea ce privește forma de transpunere în dreptul național. Din punctul său de vedere, această opțiune, combinată cu o armonizare specifică și deplină a drepturilor obligatorii ale consumatorului, va crea un echilibru adecvat între un nivel ridicat de protecție a consumatorului în UE și oportunități semnificativ superioare pentru întreprinderi.

2.7. Comisia susține că justificarea economică a acestor directive se regăsește într-o serie de premise, dintre care amintim:

- (a) potențialul de creștere al comerțului electronic european rămâne încă în mare parte neexploatat;
- (b) crearea unei piețe unice digitale va genera o creștere suplimentară în Europa;
- (c) întreprinderile din UE vor putea deveni mai competitive întrucât vor vinde mai ușor pe o piață mai mare decât cea reprezentată de piețele naționale;
- (d) faptul de a le oferi consumatorilor drepturi uniforme și un nivel ridicat de protecție le va spori acestora încrederea de a face cumpărături în străinătate;
- (e) dacă ar fi eliminate barierele legate de dreptul contractual, numărul întreprinderilor care ar vinde online dincolo de frontierele naționale ar crește cu aproximativ încă 122 000 de întreprinderi. Schimburile comerciale transfrontaliere din cadrul UE ar putea crește cu aproximativ 1 miliard de euro. Intensificarea concurenței în domeniul comerțului online cu amănuntul va duce la reducerea prețurilor cu amănuntul în toate statele membre, cu o scădere de - 0,25 % în medie la nivelul UE, ceea ce va spori în mod direct consumul casnic în UE cu aproximativ 18 miliarde de euro;
- (f) pe de altă parte, o gamă mai largă de produse și servicii va duce la creșterea bunăstării consumatorilor. Între 7,8 și 13 milioane de noi consumatori ar putea începe să efectueze achiziții online transfrontaliere. Per ansamblu, se preconizează că PIB-ul real al UE va crește cu aproximativ 4 miliarde de euro pe an.

2.8. Cu toate acestea, pentru a se obține rezultatele scontate, nu sunt suficiente cele două directive propuse la momentul de față; ele fac parte dintr-un pachet mai larg de măsuri, dintre care Comisia amintește:

- (a) Propunerea de regulament privind portabilitatea transfrontalieră a serviciilor de conținut online;

- (b) dezvoltarea unor servicii transfrontaliere de colectare de înaltă calitate;
- (c) eliminarea blocării geografice;
- (d) intrarea în funcțiune a platformei de soluționare online a litigiilor ⁽⁴⁾.

2.9. În cele din urmă, Comisia semnalează că este important „să acționăm acum”, înainte de a fi prea târziu, întrucât orice întârziere în ceea ce privește conținutul digital atrage după sine riscul apariției unor dispoziții naționale ce pot cauza o fragmentare a pieței unice și pot crea obstacole în calea participării consumatorilor și furnizorilor la tranzacțiile transfrontaliere.

3. Observații generale

3.1. Se presupune că în studiul de evaluare a impactului anexat ar trebui să se regăsească fundamentele economice și psihologice care să demonstreze relația dintre măsurile legislative propuse și creșterea volumului comerțului electronic și repercurtarea automată a acestuia asupra creșterii la nivel european. Cu toate acestea, din analiza sa detaliată nu rezultă în mod evident și cert faptul că datele de la care pornește și la care ajunge studiul sunt absolut fiabile, că ele nu sunt influențate de alți factori și că alte opțiuni nu ar genera rezultate superioare.

3.1.1. Chiar dacă s-ar admite ca adevărate datele statistice de pornire – 62 % (p. 10) dintre comercianții europeni, adică peste 122 000 de întreprinderi și peste 13,5 % (p. 13) dintre consumatori, reprezentând între 8 și 13 milioane de consumatori, ceea ce ar face ca numărul total să crească la 70 de milioane, ar apela la tranzacții online prin intermediul operațiunilor transfrontaliere dacă s-ar elimina presupusele obstacole și costuri suplimentare cauzate direct de actualul sistem juridic în vigoare – tot nu s-ar putea stabili cu exactitate ce creștere a volumului afacerilor realizate ar justifica o creștere estimată a PIB-ului european cu 0,03 %, adică aproape 4 miliarde de euro; dimpotrivă, se știe cu exactitate că fiecare întreprindere va trebui să suporte costuri medii de 7 000 de euro pentru a-și adapta instrumentele contractuale la noul regim.

3.1.2. Pe de altă parte, studiul respectiv nu cuantifică în mod corespunzător faptul că alți factori suplimentari – de exemplu chestiunea lingvistică sau regimurile fiscale, calitatea, costul și disponibilitatea serviciilor de internet de mare viteză, riscul de fraudă, costurile aferente justiției, siguranța mijloacelor de plată, certificarea identității și idoneității vânzătorilor, lipsa de încredere în procesele de rezolvare a conflictelor judiciare sau extrajudiciare – nu vor influența în continuare, într-o manieră decisivă, opțiunile de tranzacționare online la nivel transfrontalier, poate chiar mai mult decât actualul sistem juridic (descriș la p. 7 și următoarele și la p. 18 și următoarele din evaluarea de impact).

3.1.2.1. Deosebit de relevante în acest context, după cum se menționează în toate studiile cerute de Comisie, sunt întârzierea în materie de transpunere și dificultățile de aplicare și inoperativitatea anumitor sisteme de soluționare alternativă a litigiilor (SAL) create prin Directiva 2013/11/UE ⁽⁵⁾, din rațiuni frecvent legate de lipsa mijloacelor financiare în anumite state membre, precum și inoperativitatea manifestă a sistemului de soluționare online a litigiilor (SOL) pus în aplicare prin Regulamentul (UE) nr. 524/2013 ⁽⁶⁾, în vigoare începând cu 15 februarie 2016 – acest sistem dovedindu-se esențial pentru funcționarea unei piețe unice digitale.

3.1.3. De asemenea, nu se stabilește cu claritate care este influența relativă a elasticității ofertei și cererii în calculul gradului de saturație a pieței din punctul de vedere al concurenței perfecte, ceea ce, oricum, fiind o ipoteză pur teoretică, este esențial pentru credibilitatea modelului; ca să nu mai vorbim de factorii externi ai politicii macroeconomice, care determină în mod decisiv deciziile de cumpărare ale consumatorilor, precum consecințele politicilor de austeritate, în comparație cu politicile de creștere de tip keynesian, bazate pe consum și pe investiții.

⁽⁴⁾ JO L 165, 18.6.2013, p. 1.

⁽⁵⁾ JO L 165, 18.6.2013.

⁽⁶⁾ JO L 165, 18.6.2013.

3.1.4. În cele din urmă, evaluarea efectuată de către Comisie insistă asupra modelului propus, neținând cont de consecințele economice ale celorlalte patru modele avute la dispoziție (evaluare de impact, p. 23 și următoarele), care ar contribui în mod similar la eliminarea aceluiași obstacol, astfel încât să permită o analiză comparativă, în special opțiunea 5 – un model de contract european facultativ combinat cu o marcă de încredere a UE (p. 25), deși ar fi fost o opțiune simplă, mai puțin costisitoare și ar fi antrenat mai puține sarcini birocratice (p. 38 și următoarele), deci cea care ar corespunde cel mai bine principiilor pachetului „O mai bună legiferare”⁽⁷⁾ și REFIT⁽⁸⁾ și care, de altfel, a beneficiat de sprijin în cadrul consultărilor pregătitoare.

3.2. Nici alegerea unor directive care vizează o armonizare maximă nu este considerată justificată în mod corespunzător. CESE a stabilit, într-o manieră generală, că înclină mai mult către adoptarea de regulamente suficient de detaliate decât către adoptarea de directive, atunci când este vorba în mod esențial despre armonizarea unor subiecte referitoare la piața internă. Totodată, a susținut că, în ceea ce privește aspectele care au un impact deosebit asupra drepturilor consumatorilor, preferă directivele de armonizare minimă, după cum rezultă de altfel din poziția explicită a TFUE [articolul 169 alineatul (4)].

3.2.1. În schimb, CESE s-a declarat în repetate rânduri împotriva tendinței dominante a Comisiei din ultimii ani de a adopta directive de armonizare maximă, care nu au asigurat decât un nivel redus de protecție și nu au răspuns într-o manieră adecvată intereselor operatorilor⁽⁹⁾.

3.2.2. În situația de față există o serie de aspecte care nu sunt tratate de directive și a căror armonizare este esențială, precum capacitatea minorilor de a încheia contracte în mediul digital (care, în ultima versiune a Directivei „Protecția datelor”, le este acordată între 13 și 16 ani), definirea categoriilor de clauze abuzive specifice pentru contractele online, care nu sunt prevăzute în Directiva 93/13/CEE⁽¹⁰⁾, practica recentă a butonului „plătește acum” (*pay now*) de pe paginile anumitor rețele sociale, fără a exista o trimitere la site-ul unei platforme responsabile și, nu în ultimul rând, includerea recomandată a unei clauze-tip privind co-reglementarea.

3.3. Totodată, nu este justificată nici alegerea a două directive în locul uneia singure, această opțiune dublând în mod inutil dispozițiile legale, implicând eforturi mai mari în ceea ce privește transpunerea pentru a asigura coerența cu dispozițiile interne ale fiecărui stat membru și obligând la eforturi superioare în materie de interpretare, care ar fi complet justificate dacă textul directivei privind vânzarea online de bunuri corporale ar fi luat drept bază, iar aspectele specifice legate de vânzarea bunurilor necorporale ar fi incluse ca excepții la regimul de bază, fiind clar că nu se percepe diferența dintre un bun corporal și un conținut digital, în special atunci când acestea sunt conectate.

3.4. Potrivit Comisiei, instrumentul a fost ales pornind de la cele 189 de răspunsuri primite în cadrul unei consultări adresate tuturor categoriilor de factori interesați din UE, în urma consultării unui grup format din 22 de organizații reprezentând o gamă vastă de interese, care s-a reunit de șapte ori; în urma seminariilor cu statele membre; în urma reuniunilor cu autoritățile naționale de aplicare a legii cu ocazia reuniunii comitetului de cooperare în domeniul protecției consumatorilor, și cu autoritățile naționale responsabile pentru politica consumatorilor, în cadrul reuniunii rețelei de politică a consumatorilor (mai 2015), care ulterior a contestat caracterul valid al acestui eșantion, ținând cont de dimensiunea sa redusă⁽¹¹⁾.

3.4.1. Mai mult, conform rezultatelor cunoscute și publicate⁽¹²⁾, deocamdată nu există o majoritate clară în favoarea opțiunii alese: organizațiile consumatorilor se opun în mod clar oricărei forme de aplicare a legii vânzătorului, în timp ce majoritatea organizațiilor profesionale și anumiți experți sunt în favoarea acestei opțiuni. În ce privește statele membre, majoritatea pun sub semnul întrebării necesitatea unei noi legislații privind achizițiile la distanță (care includ deja vânzările online) și, în special, caracterul adecvat al celor două directive, ținând cont de dificultatea stabilirii de orientări precise și bine definite. La prima vedere, o analiză obiectivă a răspunsurilor la consultări ar da impresia că opțiunea 5 atrage un consens general din partea operatorilor și a consumatorilor – depinzând, în mod evident, de normele contractuale ce urmează a fi stabilite la nivel de sector și de gradul de utilizare și acceptare a mărcii de încredere de către întreprinderile din UE – în special fiindcă ea este cea care generează costuri inferioare pentru operatori.

⁽⁷⁾ Aviz al CESE: JO C 13, 15.1.2016, p. 192.

⁽⁸⁾ Avizul CESE: JO C 230, 14.7.2015, p. 66.

⁽⁹⁾ A se vedea Avizele CESE din JO C 108, 30.4.2004, p. 81, JO C 317, 23.12.2009, p. 54 și JO C 181, 21.6.2012, p. 75.

⁽¹⁰⁾ Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, modificată ulterior prin Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011.

⁽¹¹⁾ Aviz al CESE: JO C 383, 17.11.2015, p. 57.

⁽¹²⁾ <http://ec.europa.eu/justice/newsroom/contract/opinion/>.

3.5. În cele din urmă, trebuie reamintit faptul că, în ceea ce privește drepturile consumatorilor în mediul digital, CESE a avut șansa de a se pronunța pe larg în mai multe dintre avizele sale și că a definit o orientare fundamentală potrivit căreia aceleași drepturi recunoscute în lumea „fizică”, în afara spațiului online (în contractele încheiate față în față) ar trebui să fie coerente cu universul online, sub rezerva caracteristicilor proprii sau formelor adecvate tranzacțiilor de conținuturi digitale (necorporale), însă întotdeauna în sensul consolidării și nu al diminuării sau al deteriorării acestora. Odată cu propunerea privind vânzarea online de bunuri corporale, Comisia a instituit două sisteme, creând o abordare diferită pentru vânzarea de bunuri online și cea offline, ceea ce este inacceptabil.

4. Observații specifice

4.1. Observațiile anterioare nu înseamnă că CESE nu sprijină pe deplin necesitatea și oportunitatea reglementării unora dintre aspectele ce rezultă din propunerile de directive analizate, în special în ce privește vânzarea online de conținut digital. În ceea ce privește vânzarea online de bunuri corporale, CESE recomandă ca adoptarea unor astfel de măsuri să se facă în timp util în contextul REFIT. În observațiile formulate la momentul de față pentru fiecare dintre cele două texte ale propunerilor, din rațiuni evidente de limită de spațiu, se menționează doar divergențele față de dispozițiile propuse.

4.2. Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare online și la alte tipuri de contracte de vânzare la distanță de bunuri [COM(2015) 635 final – 2015/0288 (COD)]

4.2.1. În ceea ce privește temeiul juridic, în conformitate cu avizele anterioare ale CESE, reprezentanții consumatorilor, precum și majoritatea membrilor CESE sunt de părere că acesta trebuie să fie în primul rând articolul 169 alineatul (2) din TFUE, în măsura în care sunt vizate în mod fundamental definirea drepturilor consumatorilor și protecția și apărarea acestora și nu numai realizarea pieței unice; anumiți membri ai CESE, mai precis cei care reprezintă organizațiile profesionale, care acordă o mare importanță realizării pieței unice, sunt însă de acord cu Comisia.

4.2.2. Dat fiind că s-a ales o directivă, CESE consideră că aceasta ar trebui să vizeze o armonizare minimă, conform modelului actualei directive privind vânzările și garanțiile (Directiva 1999/44/CE), în măsura în care opțiunea adoptată duce la accentuarea fragmentării, la reducerea securității juridice și la două categorii de protecție, fiind clar că „îmbunătățirile” introduse în acest document ar trebui aplicate și vânzătorilor în „sfera fizică”.

4.2.3. Ținând cont de complexitatea legislației în domeniul protecției consumatorilor, propunerea interacționează cu o serie de alte norme, completându-le⁽¹³⁾, însă impune un efort inutil și dificil de interpretare, contrar bunelor norme ale pachetului „O mai bună legiferare” și creează dificultăți sporite de transpunere în vederea armonizării cu normele naționale deja existente care au transpus și au completat acele norme comunitare ce diferă de la un stat membru la altul.

4.2.4. Din acest motiv, CESE ar prefera ca normele ce rezultă din această propunere de directivă să însoțească revizuirea Directivei 1999/44/CE în cadrul programului REFIT.

4.2.5. În cele ce urmează se propun o serie de modificări concrete ale anumitor dispoziții ale propunerii:

4.2.5.1. **Articolul 1. Obiectul**

Contractarea anumitor servicii online sau la distanță nu ar trebui să fie eliminată din domeniul de aplicare, de exemplu în ceea ce privește locațiunea bunurilor (*leasing*).

4.2.5.2. **Articolul 2. Definiții**

1. Noțiunea de garanție comercială ar trebui să cuprindă și alte forme de compensație, cu condiția ca acestea să nu facă deja obiectul normelor de la articolul 15.

⁽¹³⁾ Directivele 2011/83/UE (JO L 304, 22.11.2011, p. 64); Directiva 2009/125/CE (JO L 285, 31.10.2009, p. 10); Directiva 2010/30/UE din 19.5.2010 (JO L 153, 18.6.2010, p. 1).

2. Noțiunea de articol mobil corporal nu este definită într-un mod pozitiv, ceea ce dă naștere la interpretări diverse din partea statelor membre.
3. De asemenea, nu sunt excluse alte tipuri de produse cu legislație proprie, precum produsele farmaceutice și dispozitivele medicale, care nu fac obiectul altor norme privind protecția consumatorilor.
4. Nu este stabilit dacă platformele online pot fi considerate „vânzători”.
5. De asemenea, nu este definită noțiunea de producător, în vederea responsabilizării directe a acestuia față de consumator, conform articolului 16.

4.2.5.3. **Articolul 3. Nivelul de armonizare**

Nivelul de armonizare ar trebui să fie minim, cu toate consecințele necesare asupra regimului.

4.2.5.4. **Articolele 4 și 5. Conformitatea cu contractul**

1. Trebuie integrat criteriul „durabilității”⁽¹⁴⁾, care să condiționeze perioada de valabilitate a garanției.
2. Cerințele de conformitate trebuie să fie definite în mod negativ, astfel încât consumatorul să fie scutit în mod explicit de obligația de a dovedi că bunul nu este conform, această responsabilitate revenindu-i vânzătorului.
3. Felul în care sunt formulate excepțiile de la acest articol formulează o situație de excludere generică a responsabilității vânzătorului, care nu se poate opune consumatorului fără a afecta dreptul la recurs (aplicabil în cazul VW).

4.2.5.5. **Articolul 7. Drepturile sau pretențiile terților**

A se adăuga la final: „(...) cu excepția cazului în care acest lucru este convenit în mod explicit de către părți și rezultă din termenii contractului”.

4.2.5.6. **Articolul 8. Momentul relevant pentru stabilirea conformității cu contractul și inversarea sarcinii probei**

1. A se adăuga la finalul alineatului (2): „cu excepția situațiilor în care complexitatea deosebită a instalării impune un termen mai lung, stabilit de comun acord cu vânzătorul”.
2. Drepturile atribuite prin această propunere trebuie să fie transmisibile oricărui posesor care manifestă bună credință.

4.2.5.7. **Articolul 9. Măsurile reparatorii în cazul neconformității cu contractul**

1. Textul propus exclude ca opțiune inițială posibilitatea de returnare imediată a bunului și de restituire a plății, ceea ce contravine drepturilor consumatorilor în mai multe state membre, cu variante semnificative (Grecia, Portugalia, Irlanda, Regatul Unit, Danemarca, Lituania).
2. Noțiunea de „termen rezonabil” este subiectivă și este pasibilă de transpuneri diferite în ceea ce privește un aspect esențial, ceea ce este incompatibil cu obiectivul armonizării maxime. De exemplu, în țări precum Bulgaria, Franța, Portugalia și Luxemburg, termenul este de 30 de zile; în Ungaria, România, Grecia și Estonia, termenul este de 15 zile. Textul ar trebui să stabilească un termen corespunzător termenului maxim practicat în unele state membre ale UE, acela de 15 zile.
3. Termenul „imposibilă” de la alineatul (3) litera (a) ar trebui înlocuit prin „imposibilă din punct de vedere tehnologic”.

⁽¹⁴⁾ A se vedea Avizul CESE: JO C 67, 6.3.2014, p. 23.

4. De asemenea, și noțiunea de „inconvenient semnificativ” este subiectivă și ar trebui eliminată sau înlocuită cu formularea prevăzută în legea austriacă – „cel mai mic inconvenient posibil” – și însoțită de posibilitatea de a i se pune imediat la dispoziție consumatorului un bun asemănător, pentru înlocuire temporară, până la finalizarea reparației.
5. Propunerea Comisiei nu a ținut cont de cerința deja prevăzută în mai multe legislații naționale (Franța, Malta, Grecia, România, Portugalia și Slovenia), și anume obligația producătorilor de a păstra sau de a furniza vânzătorilor în timp util un stoc adecvat de piese de schimb pentru durata de viață previzibilă a bunului, chestiune legată de obsolescența programată și de perioada de garanție a articolului înlocuit.
6. Comisia ar trebui să stabilească obligația vânzătorului de a înlocui temporar bunul.

4.2.5.8. **Articolul 10. Înlocuirea bunurilor**

1. Comisia nu a prevăzut suspendarea garanției legale pe perioada reparației sau a înlocuirii, așa cum este prevăzut în majoritatea legislațiilor naționale. Se poate formula aceeași observație și în ceea ce privește perioada eventualelor medieri, arbitraje sau recursuri judiciare.
2. În cazul înlocuirii, produsul înlocuit ar trebui să beneficieze de un nou termen de garanție, identic, începând cu data livrării sale.

4.2.5.9. **Articolul 11. Dreptul consumatorului de a opta între reparație și înlocuire**

1. Noțiunea de „semnificativ” trebuie eliminată, din rațiunile menționate anterior.
2. În cazul defectelor „recurente”, consumatorul trebuie să aibă în mod automat posibilitatea de a obține rezoluțiunea contractului.

4.2.5.10. **Articolul 13. Dreptul consumatorului la rezoluțiunea contractului**

1. Este complet contestabilă obligația consumatorului de a plăti pentru utilizarea sau pentru deteriorarea ori dispariția produsului în cazul în care acesta dorește să pună capăt contractului.
2. În plus, Curtea de Justiție a arătat deja că, în cazul exercitării dreptului de înlocuire, consumatorului nu i se poate cere să plătească o compensație pentru utilizarea produsului defect (Cauza *Quelle* ⁽¹⁵⁾).
3. Nu este clar ce valoare trebuie rambursată atunci când achiziția s-a realizat pentru mai multe bunuri, la un preț global, fără diferențiere.

4.2.5.11. **Articolul 14. Termene**

Perioada ar trebui să țină cont de termenele de garanție deja existente în unele state membre (Finlanda, Țările de Jos, Suedia și Regatul Unit), care iau în considerare durabilitatea și obsolescența programată a produselor.-

4.2.5.12. **Articolul 15. Garanții comerciale**

1. A se adăuga la articolul 1 o nouă literă (d): alte garanții oferite de vânzător în numele terților, care să vizeze acordarea unei garanții (asigurări pentru echipamente, garanții de marcă etc.).
2. De asemenea, trebuie prevăzute informații privind posibilitatea de a transmite garanția comercială unor terțe părți.

4.2.5.13. **Articolul 16. Dreptul la o acțiune în regres**

1. Nearmonizarea acestui aspect reprezintă o sursă importantă de divergențe în aplicarea directivei, cu consecințe nefaste pentru comerț.
2. Norma ar trebui să prevadă responsabilitatea directă și solidară a producătorului în fața consumatorului, în cazurile în care acesta optează pentru reparația sau înlocuirea bunului.

⁽¹⁵⁾ Cauza C-404/06, Hotărârea CJUE din 17 aprilie 2008 (Camera întâi), <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?qid=1461850459727&uri=CELEX:62006CC0404>.

3. Ar trebui, de asemenea, să prevadă că, în cazul acțiunii în regres a vânzătorului împotriva producătorului, producătorul are dreptul la cuantumul total al cheltuielilor efectuate.
4. La fel ca la punctele anterioare, ar trebui prevăzută responsabilitatea solidară a platformelor online de unde consumatorul a achiziționat bunul.

4.2.5.14. **Articolul 17. Punerea în aplicare**

Nearmonizarea aspectelor legate de controlul punerii în aplicare a directivei reprezintă unul dintre principalele obstacole în calea protecției eficiente a consumatorilor și a unei concurențe loiale.

4.3. **Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital [COM(2015) 634 final – 2015/0287 (COD)]**

4.3.1. După cum afirmă însăși Comisia, justificarea propunerii, colectarea cunoștințelor de specialitate și evaluările de impact se aplică ambelor propuneri, acestea fiind concepute ca un pachet cu obiective comune. De aceea, CESE se abține de la repetarea unor chestiuni cu caracter general, comune ambelor propuneri, și se limitează la observațiile referitoare la aspecte specifice. Trebuie spus însă, încă de la început, că la nivel general, această propunere merită un acord de principiu din partea CESE, în special în ceea ce privește următoarele aspecte:

- (a) o protecție specială a consumatorilor în contextul achiziționării online de bunuri necorporale, având în vedere complexitatea sporită a produselor, negocierile lipsite de transparență, pericolele semnificative pentru securitatea, confidențialitatea și protecția datelor, formele particulare de practici neloiale și de clauze abuzive, costurile ascunse, prețurile variabile în funcție de localizare și caracterul mai puțin material al mijloacelor utilizate (internet, telefoane mobile, rețele de socializare etc.);
- (b) necesitatea urgentă de a stabili o reglementare clară într-un domeniu în care, aparent, un singur stat membru (Regatul Unit) posedă o reglementare specifică pentru acest tip de contracte;
- (c) avantajele urmării unei armonizări maxime, la un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, limitată la contractele B2C, obiectiv care ar fi, de altfel, mult mai bine urmărit printr-un regulament;
- (d) necesitatea de a defini într-o manieră uniformă caracterul juridic al acestor contracte;
- (e) necesitatea unei apropieri globale față de o serie de alte măsuri prevăzute în Strategia privind piața unică digitală, incluzând, în special, inițiativele legate de portabilitatea transfrontalieră a conținuturilor, rolul platformelor, libera circulație a datelor, inițiativa europeană în domeniul *cloud computingului*, sarcinile legate de TVA, dar și acțiunile ce vizează garantarea portabilității și interoperabilității conținuturilor, ținând cont de punerea în funcțiune a platformei de soluționare online a litigiilor⁽¹⁶⁾ și de revizuirea Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 octombrie 2004 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației de protecție a consumatorului;
- (f) necesitatea de a acorda o atenție specială protecției persoanelor în ceea ce privește tratamentul datelor cu caracter personal, ce face obiectul Directivei 1995/46/CE din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date⁽¹⁷⁾ și al Directivei 2002/58/CE din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor electronice⁽¹⁸⁾. Aceste norme se aplică pe deplin în domeniul furnizării de conținuturi digitale, din moment ce au implicații la nivelul prelucrării datelor cu caracter personal;
- (g) revizuirea pachetului legislativ referitor la serviciile de comunicații electronice;
- (h) necesitatea prioritizării contractelor de cloud computing.

⁽¹⁶⁾ JO L 165, 18.6.2013, p. 1.

⁽¹⁷⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31.

⁽¹⁸⁾ JO L 201, 31.7.2002, p. 37.

4.3.2. În cele ce urmează se vor propune o serie de modificări concrete ale unor dispoziții ale propunerii, care este formată din 24 de articole (și nu 20, așa cum reiese în mod eronat din unele versiuni, punctul 5):

4.3.2.1. **Articolul 1. Obiectul**

Faptul că directiva are ca obiect „contractul de prestări servicii”, bine evidențiat în definițiile pentru „conținut digital” și „furnizare” de la articolul 2 alineatele (1) și (10) din propunere, vine în sprijinul propunerii formulate referitoare la articolul 1 din propunerea de directivă precedentă.

4.3.2.2. **Articolul 2. Definiții**

Se menține sugestia de a-i include în domeniul de aplicare *ratione personae* al definiției consumatorului pe liber-profesioniștii individuali.

4.3.2.3. **Articolul 3. Domeniul de aplicare**

1. CESE poate accepta ca plata să se facă în natură („în schimbul unei contraprestații nepecuniare”), cu condiția ca acest concept să fie definit în mod clar în ceea ce privește conținutul său, iar în cazul furnizării de date personale sau de altă natură va trebui să se specifice care sunt acestea și în ce condiții și circumstanțe.
2. De asemenea, va trebui să se clarifice dacă sunt incluse anumite servicii precum televiziunea cu plată („pay TV”), precum și serviciile Google și Facebook Messenger și dacă anumite platforme fizice de acces sau internetul obiectelor sunt clasificate ca bunuri corporale sau necorporale.
3. Nu este clar dacă excepția de la punctul 5 litera (a) cuprinde serviciile de îngrijire medicală, serviciile de jocuri de noroc sau serviciile financiare. Acest aspect trebuie clarificat, întrucât poate genera incertitudine juridică.
4. Nu este clar dacă aici sunt incluse și așa-numitele „plăți ascunse”, adică servicii prestate în mod gratuit, însă care, pe parcursul execuției lor, pot îngloba alte servicii cu plată.
5. Domeniul de aplicare al datelor ce necesită prelucrare, prevăzut la articolul 3 alineatul (4), nu trebuie să includă doar execuția, ci și „încheierea contractului”; prelucrarea acestor date trebuie să fie autorizată conform dispozițiilor din legislația privind datele cu caracter personal.
6. De asemenea, este fundamentală clarificarea privind diferența dintre produsele și serviciile furnizate online și cele care sunt complet legate de bunuri corporale, după cum se întâmplă în cazul „tehnologiilor de purtat” (așa numitele dispozitive „wearables”) sau al internetului obiectelor, în care cea mai mare parte a procedurilor se derulează la nivel digital, fără a aduce atingere existenței unui bun corporal ca bază.
7. Este de dorit să se înțeleagă că serviciile centrelor de date, mai precis așa-numitele servicii de *cloud computing* trebuie să fie identificate în mod exact în propunerea examinată, indiferent dacă sunt gratuite sau sunt supuse unei contraprestații, ținând cont de faptul că, de multe ori, ele sunt asociate altor servicii sau produse furnizate consumatorilor, existând, astfel, riscul ca ele să fie excluse din domeniul de aplicare a directivei.
8. De asemenea, se dovedește necesar să se clarifice în cadrul acestui instrument dacă combinarea serviciilor de conținut digital cu servicii de comunicare precum *Facebook Messenger* sau *Google Hangout* sunt incluse, acestea nefiind reglementate efectiv în Directiva 2002/21/CE privind serviciile de comunicații electronice și înțelegându-se că unele dintre aceste servicii trebuie clasificate drept servicii de comunicații electronice, cu un grad ridicat de protecție a consumatorului.

9. De asemenea, nu sunt diferențiate în mod clar situațiile în care datele personale obținute se referă doar la executarea contractului sau la respectarea cerințelor legale. Din acest motiv, CESE sugerează, ca măsură de precauție, ca directiva să se aplice tuturor serviciilor prestate prin furnizarea de date cu caracter personal, fiind exceptate doar cele în cazul cărora furnizorul demonstrează, în mod explicit, că ele se referă doar la executarea contractului sau la respectarea cerințelor legale.
10. Tot în ceea ce privește alineatul (4), va fi necesar să se clarifice în ce situație colectarea datelor cu caracter personal are drept scop executarea contractului sau respectarea cerințelor legale, ținând cont de faptul că în alte sectoare, precum sectorul telecomunicațiilor sau al energiei, datele personale sunt folosite de multe ori pentru campanii comerciale ale întreprinderilor în cauză, deși colectarea lor a fost autorizată în scopul executării contractului. De asemenea, va trebui să se indice în mod specific dacă se aplică și altor tipuri de contraprestații în afara celor pecuniare.

4.3.2.4. **Articolul 4. Nivelul de armonizare**

CESE acceptă motivele pentru propunerea unei armonizări maxime, dacă se garantează un nivel mai înalt de protecție a consumatorilor.

4.3.2.5. **Articolul 5. Furnizarea de conținut digital**

Nu este clar dacă obligația prevăzută la alineatul (2), aceea de „furnizare imediată” a conținuturilor este coerentă cu Directiva 2011/83/UE, potrivit căreia, pentru o furnizare imediată, se solicită consimțământul consumatorului, existând totodată un drept de retragere în termen de 14 zile [articolul 16 litera (m) din directivă]. Se recomandă armonizarea dispozițiilor în acest domeniu, pentru a elimina riscul suprapunerii reglementărilor în detrimentul întreprinderilor și al consumatorilor.

4.3.2.6. **Articolul 6. Conformitatea**

1. La alineatul (1), să se elimine textul „în măsura în care este relevant”.
2. La alineatul (1) litera (b), după „pentru care consumatorul îl solicită” să se adauge „sau pentru care în mod legitim dorește să îl folosească”.
3. La alineatul (2) și la alineatul (2) litera (b), să se elimine textul „după caz”.

4.3.2.7. **Articolul 9. Sarcina probei**

La alineatul (3) să se elimine textul „posibil și”.

4.3.2.8. **Articolul 11. Măsurile reparatorii în caz de nefurnizare**

Formularea articolului nu ia în considerare modelul de furnizare de conținuturi în pachete temporare, caz în care neaccesarea unui film este greu de cuantificat într-o manieră proporțională în contextul prețului total al pachetului. De asemenea, nu este luată în calcul posibilitatea furnizării altor conținuturi la același nivel de prețuri (preferată de către utilizatori).

4.3.2.9. **Articolul 12. Măsurile reparatorii în caz de neconformitate cu contractul**

La alineatul (2), să se înlocuiască textul „într-un termen rezonabil” cu „fără întârzieri nejustificate”.

4.3.2.10. **Articolul 13. Rezilierea**

1. La alineatul (2) litera (b), să se înlocuiască textul „furnizorul ia toate măsurile care pot fi preconizate pentru a se abține” cu „furnizorul trebuie să se abțină”.
2. Textul de la literele (c), (d) și (e) depinde de reglementările privind drepturile de autor, care încă nu se cunosc.

4.3.2.11. **Articolul 16. Dreptul de a rezilia contractele pe termen lung.**

Perioada trebuie să fie de numai 6 luni.

Trebuie să fie precizat faptul că acesta nu comportă niciun cost.

Bruxelles, 27 aprilie 2016.

Președintele
Comitetului Economic și Social European
Georges DASSIS

ANEXĂ

I. Următorul punct din avizul secțiunii a fost modificat pentru a reflecta un amendament adoptat de Adunarea Plenară, deși peste o pătrime din totalul voturilor exprimate au fost în favoarea menținerii sale în forma originală [articolul 54 alineatul (4) din Regulamentul de procedură]:

(a) **Punctul 3.4.1**

Mai mult, conform rezultatelor cunoscute și publicate, deocamdată nu există o majoritate clară în favoarea opțiunii alese: organizațiile consumatorilor se opun în mod clar oricărei forme de aplicare a legii vânzătorului, în timp ce ~~unele~~ majoritatea organizațiilor profesionale și anumiți experți sunt în favoarea acestei opțiuni. În ce privește statele membre, majoritatea pun sub semnul întrebării necesitatea unei noi legislații privind achizițiile la distanță (care includ deja vânzările online) și, în special, caracterul adecvat al celor două directive, ținând cont de dificultatea stabilirii de orientări precise și bine definite. La prima vedere, o analiză obiectivă a răspunsurilor la consultări ar da impresia că opțiunea 5 atrage un consens general din partea operatorilor și a consumatorilor – depinzând, în mod evident, de normele contractuale ce urmează a fi stabilite la nivel de sector și de gradul de utilizare și acceptare a mărcii de încredere de către întreprinderile din UE – în special fiindcă ea este cea care generează costuri inferioare pentru operatori.

Rezultatul votului:

Voturi pentru: 115

Voturi împotriva: 91

Abțineri: 18

II. Următoarele propuneri de amendamente de compromis au fost respinse de Adunarea Plenară, deși peste o pătrime din totalul voturilor exprimate au fost în favoarea adoptării lor [articolul 54 alineatul (4) din Regulamentul de procedură]:

(b) **Punctul 4.2.1**

În ceea ce privește temeiul juridic, în conformitate cu avizele anterioare ale CESE, majoritatea membrilor CESE, inclusiv reprezentanții consumatorilor sunt de părere că acesta trebuie să fie în primul rând articolul 169 alineatul (2) din TFUE, în măsura în care sunt vizate în mod fundamental deținerea drepturilor consumatorilor și protecția și apărarea acestora și nu numai realizarea pieței unice; anumiți membri ai CESE, mai precis cei care reprezintă organizațiile profesionale, care acordă o mare importanță realizării pieței unice, sunt însă de acord cu Comisia și pun accentul pe necesitatea ca întreprinzătorii să dispună de un set de norme clare pe care să le poată respecta.

Rezultatul votului:

Voturi pentru: 110

Voturi împotriva: 110

Abțineri: 10

Articolul 56 alineatul (6) din Regulamentul de procedură prevede că, în cazul în care, în cursul votului, voturile pentru sunt la paritate cu voturile împotriva, președintele de ședință dispune de votul decisiv. În conformitate cu această dispoziție, președintele a decis să respingă propunerea de amendament de compromis.

(c) **Punctul 4.2.2**

Dat fiind că s-a ales o directivă, reprezentanții consumatorilor din cadrul CESE consideră că aceasta ar trebui să vizeze o armonizare minimă, conform modelului actualei directive privind vânzările și garanțiile (Directiva 1999/44/CE), în măsura în care opțiunea adoptată duce la accentuarea fragmentării, la reducerea securității juridice și la două categorii de protecție, fiind clar că „îmbunătățirile” introduse în acest document ar trebui aplicate și vânzătorilor în „sfera fizică”. Cu toate acestea, reprezentanții mediului de afaceri sunt de acord cu aplicarea armonizării maxime, invocând motive de claritate în ce privește aplicarea drepturilor în cadrul pieței unice.

Rezultatul votului:

Voturi pentru: 102

Voturi împotrivă: 115

Abțineri: 14

(d) Punctul 4.2.5.3

Articolul 3. Nivelul de armonizare

Reprezentanții consumatorilor afirmă că nivelul de armonizare ar trebui să fie minim, cu toate consecințele necesare asupra regimului. Reprezentanții mediului de afaceri sunt în favoarea armonizării maxime.

Rezultatul votului:

Voturi pentru: 112

Voturi împotrivă: 114

Abțineri: 12

(e) Punctul 4.2.5.4

Articolele 4 și 5. Conformitatea cu contractul

1. Trebuie integrat criteriul „durabilității”, care să condiționeze perioada de valabilitate a garanției.
2. Reprezentanții consumatorilor afirmă că cerințele de conformitate trebuie să fie definite în mod negativ, astfel încât consumatorul să fie scutit în mod explicit de obligația de a dovedi că bunul nu este conform, această responsabilitate revenindu-i vânzătorului. Cu toate acestea, reprezentanții mediului de afaceri recomandă ca definiția cerințelor de conformitate să fie formulată în termeni generali. Principalul criteriu pentru stabilirea conformității ar trebui să fie respectarea de către bunuri a criteriilor convenite (de exemplu, tipul, cantitatea, calitatea și alte caracteristici).
3. Felul în care sunt formulate excepțiile de la acest articol formulează o situație de excludere generică a responsabilității vânzătorului, care nu se poate opune consumatorului fără a afecta dreptul la recurs (aplicabil în cazul VW).

Rezultatul votului:

Voturi pentru: 99

Voturi împotrivă: 126

Abțineri: 13

(f) Punctul 4.2.5.7

Articolul 9. Măsurile reparatorii în cazul neconformității cu contractul

1. Reprezentanții consumatorilor observă că textul propus exclude ca opțiune inițială posibilitatea de returnare imediată a bunului și de restituire a plății, ceea ce contravine drepturilor consumatorilor în mai multe state membre, cu variante semnificative (Grecia, Portugalia, Irlanda, Regatul Unit, Danemarca, Lituania). Reprezentanții mediului de afaceri sunt de acord – în logica unei maxime armonizări – cu faptul că această opțiune nu a fost prevăzută.

2. Reprezentanții consumatorilor consideră că noțiunea de „termen rezonabil” este subiectivă și este pasibilă de transpuneri diferite în ceea ce privește aspect esențial, ceea ce este incompatibil cu obiectivul armonizării maxime. De exemplu, în țări precum Bulgaria, Franța, Portugalia și Luxemburg, termenul este de 30 de zile; în Ungaria, România, Grecia și Estonia, termenul este de 15 zile. Textul ar trebui să stabilească un termen corespunzător termenului maxim practicat în unele state membre ale UE, acela de 15 zile. Reprezentanții mediului de afaceri precizează că noțiunea de „termen rezonabil” este o formulare juridică obiectivă care oferă totodată o marjă de manevră pentru a se aplica în situații diverse.
3. Termenul „imposibilă” de la alineatul (3) litera (a) ar trebui înlocuit prin „imposibilă din punct de vedere tehnologic”.
4. Reprezentanții consumatorilor consideră, de asemenea, că și noțiunea de „inconvenient semnificativ” este subiectivă și ar trebui eliminată sau înlocuită cu formularea prevăzută în legea austriacă – „cel mai mic inconvenient posibil” – și însoțită de posibilitatea de a i se pune imediat la dispoziție consumatorului un bun asemănător, pentru înlocuire temporară, până la finalizarea reparației. Reprezentanții mediului de afaceri fac referire la faptul că această formulare juridică bine cunoscută oferă o marjă de manevră pentru a se aplica în situații diverse.
5. Propunerea Comisiei nu a ținut cont de cerința deja prevăzută în mai multe legislații naționale (Franța, Malta, Grecia, România, Portugalia și Slovenia), și anume obligația producătorilor de a păstra sau de a furniza vânzătorilor în timp util un stoc adecvat de piese de schimb pentru durata medie de viață preconizată a bunului, chestiune legată de obsolescența programată și de perioada de garanție a articolului înlocuit.
6. ~~Comisia ar trebui să stabilească obligația vânzătorului de a asigura înlocuirea temporară.~~

Rezultatul votului:

Voturi pentru: 100

Voturi împotriva: 135

Abțineri: 2

(g) Punctul 4.2.5.10**Articolul 13. Dreptul consumatorului la rezoluțiunea contractului**

~~1. Reprezentanții mediului de afaceri solicită adăugarea articolului 3, paragraful 6 din Directiva 1999/44, conform căruia consumatorul nu are dreptul de a cere rezoluțiunea contractului în cazul în care neconformitatea este minoră.~~

1. Este complet contestabilă obligația consumatorului de a plăti pentru utilizarea sau pentru deteriorarea ori dispariția produsului în cazul în care acesta dorește să pună capăt contractului.
2. În plus, Curtea de Justiție a arătat deja că, în cazul exercitării dreptului de înlocuire, consumatorului nu i se poate cere să plătească o compensație pentru utilizarea produsului defect (Cauza Quelle).
3. Nu este clar ce valoare trebuie rambursată atunci când achiziția s-a realizat pentru mai multe bunuri, la un preț global, fără diferențiere.
4. Reprezentanții mediului de afaceri solicită adăugarea articolului 3, paragraful 6 din Directiva 1999/44, conform căruia consumatorul nu are dreptul de a cere rezoluțiunea contractului în cazul în care neconformitatea este minoră.

Rezultatul votului:

Voturi pentru: 110

Voturi împotriva: 118

Abțineri: 18

(h) Punctul 4.2.5.10

Articolul 13. Dreptul consumatorului la rezoluțiunea contractului

1. Majoritatea membrilor CESE, inclusiv reprezentanții consumatorilor, consideră că este complet contestabilă obligația consumatorului de a plăti pentru utilizarea sau pentru deteriorarea ori dispariția produsului în cazul în care acesta dorește să pună capăt contractului este absolut contestabilă. Cu toate acestea, reprezentanții mediului de afaceri susțin această dispoziție.
2. În plus, Curtea de Justiție a arătat deja că, în cazul exercitării dreptului de înlocuire, consumatorului nu i se poate cere să plătească o compensație pentru utilizarea produsului defect (Cauza Quelle).
3. Nu este clar ce valoare trebuie rambursată atunci când achiziția s-a realizat pentru mai multe bunuri, la un preț global, fără diferențiere.

Rezultatul votului:

Voturi pentru: 101

Voturi împotriva: 132

Abțineri: 10

(i) Punctele 1.3 și 1.4

1.3. Cu toate acestea, în ceea ce privește subiectele tratate, reprezentanții consumatorilor CESE nu sunt de acord cu temeiul juridic invocat de Comisie și propune, în schimb, articolul 169 din TFUE. Prin urmare, în principiu, măsurile adoptate trebuie să aibă la bază directive de armonizare minimă, așa cum rezultă din prevederile de la alineatul (2) litera (a) și de la alineatul (4) al articolului menționat și așa cum a convenit, în general, legiuitorul european.

1.4. Prin urmare, în principiu, măsurile adoptate trebuie să aibă la bază directive de armonizare minimă, așa cum rezultă din prevederile de la alineatul (2) litera (a) și de la alineatul (4) al articolului menționat și așa cum a convenit, în general, legiuitorul european. Cu toate acestea, reprezentanții mediului de afaceri sunt de acord cu temeiul juridic invocat de Comisie, având în vedere că sunt în joc probleme legate de piața internă și întreprinderile au nevoie de un set de reguli clare pe care să le respecte.

Rezultatul votului:

Voturi pentru: 111

Voturi împotriva: 123

Abțineri: 12
